

ВОДА НЕ ЗНА ГРАНИЦЕ

III

(Не ЗНА
Вода нема границе)

„Цин-цин,цин-цин,цин-цин...” чуло се сваки пут кад би Звончица затрептала очима док ми је причала своју причу.Звончица је капљица воде која је име добила по овом звуку који је одаје.Она бљештава,чиста и звонка, способна да се у трену претвори у раскошну пахуљу почиње причу страшним описом.

„Невреме. Бујица! Коритом реке се ваља језива маса воде и муља носећи све пред собом – дебла, гране,тоне пластике и смећа.Корито реке јој је тесно.Прелази границе! Разлива се преко корита! Убрзо је цео предео под водом –куће, штале, њиве,дворишта улице...Људи су уплашени,изненађени. Метеж.Бежање.Била сам само кап у тој великој води“, прича Звончица, „и осетила сву љутњу, сав наталожени бес, мржњу, страх коју је вода само вратила људима.”

А онда је дошао талас хладноће који је све заледио да би смирио бес воде и Звончица се,како је причала, нашла заробљена у неком леду по којем су се деца клизала.Причала је како је упијала дечију веселост,памтила све радости са тог клизалишта. Кад су је у пролеће сунчеви зраци ослободили и поново претворили у капљицу, Кренула је својим путем без граница, али сада пуна оне дечије љубави и весеља.Раздрагана,срећна што је опет само чиста кап воде, стизала је свуда – да потече кроз зелени биљни организам и да му живот,да буде суза у дечијем оку,да сиђе дубоко под земљу у непознато подводно језеро и покупи све миленијумске информације... Упознала је на свом путу разне пределе, народе,обичаје,културе,упознала је морске дубине и све тајне које крију, али памтила је само оно добро, лепо, племенито.Зато је заслужила да се слије у лековити извор који чаробно мења људе.И даље се чуло оно њено:„цин-цин,цин-цин” док је кружила овим светом свесна да нема граница љубави,да нема граница за живот који она носи.

Онда јој је сунчев зрак помогао да пређе у небеске висине и буде део плавог облака. И таман кад је помислила да је то-то,да је крај дивног путовања,проломила се грмљавина! Разумела је речи: „Не-ма кра-ја, не-ма гра-ни-ца...”Само се насмешила и препустила новој узбудљивој авантури.

И кад ме у свеже пролећно јутро пробуди киша у прозору моје собе, потрудим се да чујем оно дивно „цин-цин, цин-цин” и

